

ΚΕΦΑΛΑΙΟ VI

Η κλασική
και η σύγχρονη άποψη
περι κοσμογονίας

Εμπεδοκλής
490 – 430 π.Χ.

Ο Εμπεδοκλής έζησε στον Ακράγαντα της Σικελίας τον 5ο αιώνα π.Χ. Ο βίος του είναι γεμάτος με απόκρυφες ιστορίες και θαύματα που αγγίζουν τα όρια του μύθου. Στο πρόσωπό του οι Ακραγαντίνοι δεν έβλεπαν μόνο έναν μεγάλο φιλόσοφο αλλά και έναν άξιο πολιτικό, ιατρό, μάντη, μάγο και ποιητή. Ο Έρμιππος λέει ότι θεράπευσε κάποια Ακραγαντινή Πάνθηα που την είχαν ξεγραμμένη οι γιατροί και γι' αυτό έκανε θυσία και ότι αυτοί τους οποίους είχε καλέσει ήταν περίπου ογδόντα. Ο Ιππόβοτος αναφέρει πως, όταν σπώθηκε, προχώρησε προς την Αίτνα και μόλις έφτασε, πηλίσασε στον κρατήρα της φωτιάς και εξαφανίστηκε.

Οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι συνέλαβαν την έννοια της Δημιουργίας και την ταύτισαν με το αιώνιο, αυτό που ποτέ δεν άρχισε και ποτέ δε θα τελειώσει, και αφού είναι αιώνιο, είναι τέλειο.

Ο Αναξαγόρας και ο Εμπεδοκλής την περίοδο του 5ου π.Χ. αιώνα, αναφερόμενοι στο Ον διακηρύσσουν πως τίποτα δε γίνεται από το ουδέν και τίποτα δεν καταλήγει στο ουδέν. Το Ον είναι χωρίς αρχή, χωρίς τέλος και ποιοτικά αναλλοίωτο. Αυτό που οι άνθρωποι λένε ζωή και θάνατο δεν είναι παρά ο διαχωρισμός των στοιχείων της ύλης, τα οποία σε σχέση με τον εαυτό τους είναι άφθαρτα.

Αν όμως είναι άφθαρτα και αμετάβλητα, πώς συμβαίνει από το ψωμί που τρώμε να σχηματίζονται σάρκες, οστά, φλέβες, αίμα, τρίχες και άλλα; Το ερώτημα αυτό οδηγεί τον Αναξαγόρα στην εκδοχή ότι σε κάθε ουσία συνυπάρχουν από την αρχή όλες οι ουσίες και έτσι, το κάθε μέρος, τρέφεται από τις όμοιες με αυτό ουσίες, που βρίσκονται παντού. Κι ο Αναξαγόρας φθάνει στο συμπέρασμα πως τα στοιχεία της ύλης δεν είναι μόνο γη, αέρας, νερό και φωτιά...αλλά είναι άπειρα. Και δεν είναι άπειρα μόνο στον αριθμό, αλλά και στο μερισμό του εαυτού τους. Στο μικρόκοσμο υπάρχει πάντα κάποιο στοιχείο μικρότερο από το μικρό...και στο μεγαλόκοσμο των πλανητών και των αστέρων υπάρχει πάντα στα μεγέθη της σύνθετης ύλης κάποιος όγκος μεγαλύτερος απ' τον προηγούμενο μεγαλύτερο.

Ο Αναξαγόρας και ο Εμπεδοκλής πιστεύουν ότι τα στοιχεία της φύσης είναι αιώνιες και αμετάβλητες ουσίες. Αυτό τους οδηγεί στο συμπέρασμα πως δεν έχουν δική τους κίνηση, αλλά η κινητική αιτία είναι το πνεύμα, ο νους που πρυτανεύει στο σύνολο του κόσμου.

Ο “Νους” του Αναξαγόρα είναι δύο πράγματα μαζί. Η διανοητική δύναμη και η ψυχή. Η ψυχή αποτελεί την κινητική αιτία του παντός. Και, όχι μόνον κινεί την ύλη, αλλά ταυτόχρονα τη διευθετεί και την κατευθύνει. Ο νους είναι Μοναδικός, αυτούσιος, αυθυπόστατος, παντοδύναμος, παντογνώστης,

Οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι συνέλαβαν την έννοια της Δημιουργίας και την ταύτισαν με το αιώνιο, αυτό που ποτέ δεν άρχισε και αφού είναι αιώνιο, είναι τέλειο.

“πανταχού παρών”, αιώνιος...πλήρης.

Με αυτό τον τρόπο ο μεγάλος Έλληνας σοφός ανακάλυψε την καθαρή πνευματική ουσία, που συνοψίζει τις δυνάμεις του “Ένα”, του μοναδικού Θεού, αποσπασμένου από την ενεργό δράση του Όλου...

Το “Όλον” υπάρχει όταν το “Ένα” στοχάζεται τον εαυτό του. Όμως με τη σκέψη του, έξω από αυτό.

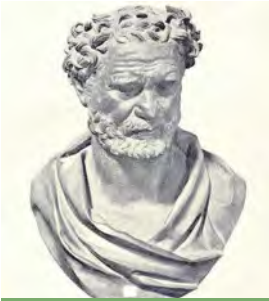
Στη συγκρότηση του κόσμου, κάτω από το πρίσμα της επιστημονικής θεολογίας, αποβλέπει στο τέλος του 5ου και στις αρχές του 4ου π.Χ. αιώνα ο μεγάλος Έλληνας σοφός Δημόκριτος. Ασχολούμενος με τη φυσική, τα Μαθηματικά, την Ιατρική, την Ψυχολογία, τη Λογική, την Ηθική, την Τεχνολογία και ιδιαίτερα με τις απόκρυφες δυνάμεις της Ελληνικής γλώσσας, ο κορυφαίος

Αναξαγόρας

500 –428 π.Χ.

Γεννήθηκε στις Κιζαζομενές της Ιωνίας. Ο Αναξαγόρας προσπάθησε να ανανεώσει την Ιωνική Φυσιολογία και να τη συνδέσει με τις πνευματικές κατακτήσεις του Παρμενίδη και του Εμπεδοκλή. Στη βάση του στοχασμού του φιλοσόφου βρίσκεται η άρνηση της γένεσης και της φθοράς, καθώς «... τίποτα δεν γίνεται ούτε χάνεται, αλλήλα συντίθεται και διαχωρίζεται από προϋπάρχοντα όντα». Δεν δέχεται τη δυνατότητα δημιουργίας όντων από τη μίξη των τεσσάρων βασικών ριζωμάτων του Εμπεδοκλή, αλλά πιστεύει ότι κάθε επιμέρους υπόσταση υπήρχε εξ αρχής στον κόσμο. Κάθε ον του φυσικού κόσμου περιέχει σε μικρή αναλογία κομμάτια όλων των φυσικών υποστάσεων, αποτελώντας έτσι μια μικροκοσμική εικόνα του μακροκοσμικού σύμπαντος.

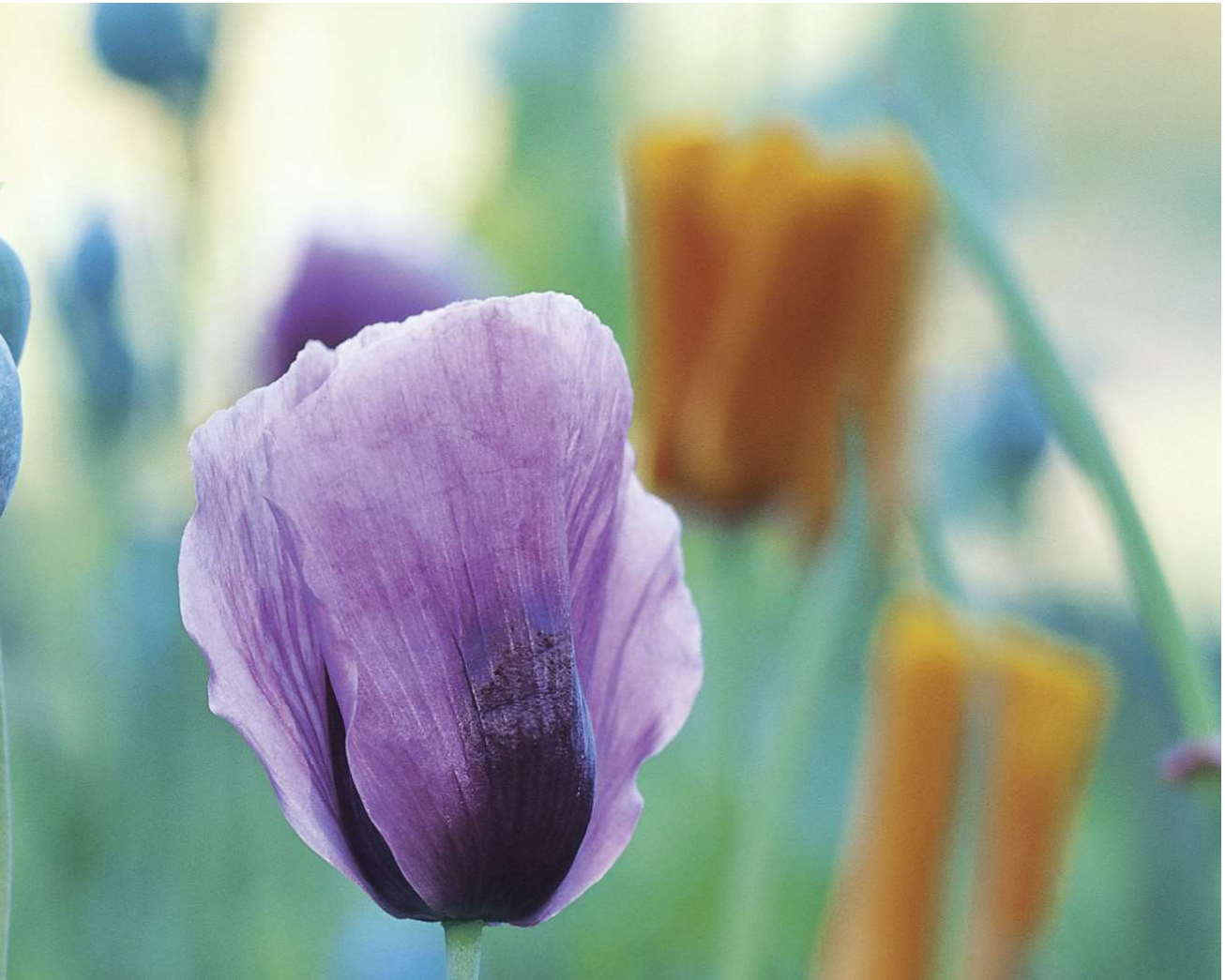

Δημόκριτος
450 - 370 π.Χ

Γεννήθηκε στα Άβδηρα της Θράκης. Πατέρας του ήταν ο Ηγισίαστρατος ή Αθηνόκριτος. Ήταν μαθητής του Λεύκιππου και ο Αριστοτέλης τους αναφέρει μαζί ως ιδρυτές της ατομικιστικής σχολής. Τίτλοι των έργων του: Μέγας και μικρός διάκοσμος, Κοσμογραφία, Περί των Πλανητών, Περί του Νου ή περί Ψυχής, Περί χυμών, Περί χρωμάτων, Περί αεροστατικής, Περί ακουστικής, Περί θερμότητας, περί ποιογραφίας (πόθοι Γης και Ουρανού), περί ρυθμού και αρμονίας ήχου, περί διαίτης ή διαιτητικός, περί γεωργίας ή γεωργικός, περί ζωγραφικής. Πέθανε σε βαθειά γηρατειά και θάφτηκε στα Άβδηρα με μεγάλες τιμές. Η σχολή του έζησε πολλά χρόνια ύστερα από το θάνατό του το 370πχ.

αυτός στοχαστής φτάνει στο σημείο να πιστεύει ότι αισθάνεται πιο ευτυχής μπροστά σε μια νέα ανακάλυψη, παρά αν του χάριζαν το θρόνο της Περσίας. «**Η πηγή της Γνώσεως είναι ο αισθητός κόσμος, που στη βάση του έχει το νου**» πιστεύει ο Δημόκριτος και συμπληρώνει: «**Το σύνολο της Ύλης είναι σταθερό. Η ύλη αποτελείται από μέρη σε απεριορίστο βαθμό μικρά. Γέννηση και φθορά είναι η δέσμευση και αποδέσμευση αυτών των μερών. Στη διαδικασία από τη γέννηση στη φθορά και από τη φθορά στη γέννηση ισχύει ο νόμος: «τω ομοίω το όμοιον».**

Αν δεχθούμε αυτές τις απόψεις, φτάνουμε στο συμπέρασμα ότι ζούμε σ' ένα κόσμο αιώνιο, με Υπόσταση που αφορά στο σύνολο της ύλης του και Ουσία που αφορά στο Πνεύμα, προς το οποίο τείνει.

Το Σύμπαν των αρχαίων Ελλήνων είναι Θεοκρατικό!

Είναι Θεοκρατικό, επειδή υπάγεται σε νόμους, επειδή είναι Μαθηματικό, Γεωμετρικό, Συμμετρικό, Αρμονικό, Χημικό, Φυσικό, Πλήρες και πάνω απ' όλα, επειδή είναι έμψυχο!

Η αυτόματη κίνηση των πάντων δηλώνει τον αυτοσκοπό του,

«Η πηγή της Γνώσεως
είναι ο αισθητός
κόσμος, που στη
βάση του έχει το νου»
πιστεύει ο Δημόκριτος

Στην κορυφή ολόκληρης της Δημιουργίας
 ίσταται ο άνθρωπος. Η σκέψη του είναι
 μέρος του “όλου”, η ψυχή του μέρος της
 ψυχής του Σύμπαντος.

τον αιώνιο ψυχισμό του.

Στην κορυφή ολόκληρης της Δημιουργίας ίσταται ο άνθρωπος. Η σκέψη του είναι μέρος του “όλου”, η ψυχή του μέρος της ψυχής του Σύμπαντος. Απ’ τα χωριστά παρατηρητήρια της επιστημονικής και της Θεουργικής αναζήτησης προσπαθεί να λυτρώσει τις αγωνίες της ψυχής του.

Η επιστήμη προσπαθεί να αποδείξει, ότι η ύλη εμπεριέχει το νόμο έξω από τη θεότητα και ότι η θεότητα ίσταται σαν ένας τιμωρός, έτοιμος να ρίξει στο “αιώνιο πυρ” αυτόν που την αρνείται.

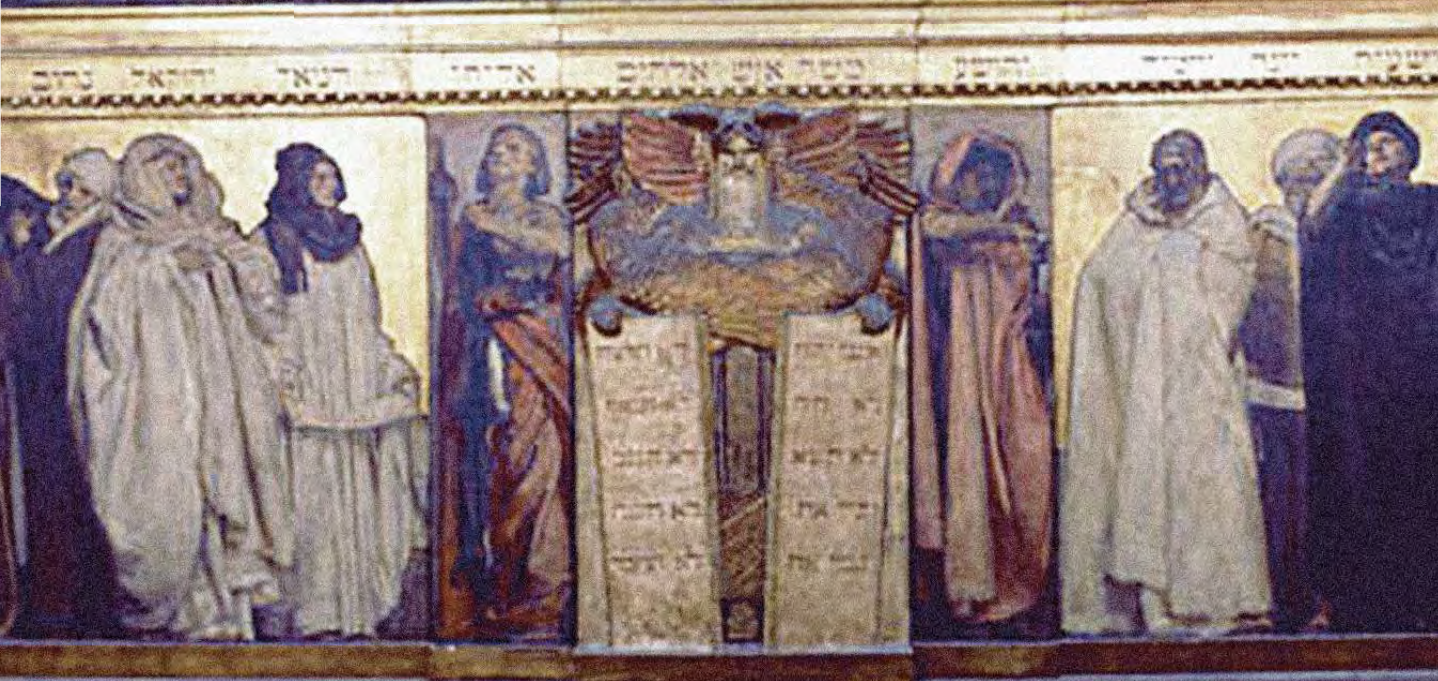
Κι έχουμε, στην εποχή μας, δύο απίστευτα μεγάλες δυνάμεις να μάχονται η μία απέναντι στην άλλη σ’ ένα ατελείωτο πόλεμο ψευδαισθήσεων:

Η θρησκεία χωρίς απόδειξη και η επιστήμη χωρίς ελπίδα!

Η γέφυρα που μπορεί να ενώσει τις μεγάλες αυτές αντιθέσεις λέγεται επιστημονική Θεολογία. Η θρησκεία εντός της επιστήμης, η επιστήμη εντός της Θρησκείας.

Η σχέση
του ανθρώπου με τον Θεό

ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΟΤΕΤΟΣ ΚΥΜΙΜΑΝ ΗΕΝ ΩΝ

Αναζητήσα τη μοναξιά, για να μπορέσω να εισέλθω στον κόσμο των υπερβατικών ιδεών, στα μοναδικά στον κόσμο πέτρινα βουνά των Αγίων Μετεώρων.

Aν η επιστημονική κοινότητα αποδεχθεί την ιδέα ενός σύμπαντος που λειτουργεί και υπάρχει κατά “θείαν επιταγή”, τότε η πορεία προς την έρευνα και την ερμηνεία του χώρου και του χρόνου θα είναι σταθερά προοδευτική και εξόχως τεκμηριωμένη. Αν η Χριστιανική εκκλησία που εκπροσωπεί τη μείζονα θρησκεία του Δυτικού κόσμου αποδεχθεί την ιδέα ότι η αναζήτηση στα ιδεώδη του Χριστιανισμού και γενικότερα του θείου κόσμου στηρίζεται στα επιστημονικά δεδομένα και από αυτά αναρριχάται στις υπερβατικές αλήθειες που είναι ιδεαλιστικές, αλλά ταυτόχρονα γεωμετρικές και μαθηματικές, με αναλογίες και συμμετρίες, τότε η γέφυρα της επιστήμης με τη θρησκεία θα αποτελεί το πέρασμα από τον υλικό κόσμο στον πνευματικό!

Αναζήτησα τη μοναξιά, για να μπορέσω να εισέλθω στον κόσμο των υπερβατικών ιδεών, στα μοναδικά στον κόσμο πέτρινα βουνά των Αγίων Μετεώρων.

Άφησα το βλέμμα να πλανηθεί στους λίθινους όγκους που φορούσαν για στέμμα βυζαντινά Μοναστήρια...

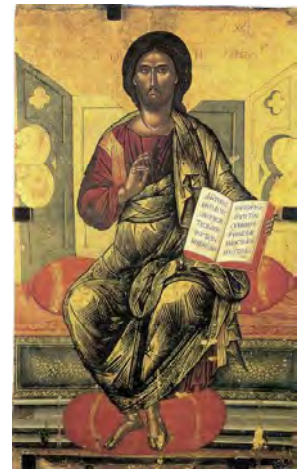
Εδώ, μπορεί πραγματικά η ψυχή να ενοποιηθεί με τη φύση, για να γνωρίσει το θείο κόσμο που οδηγεί στη γνώση του Θεού.

Σαν πρώτη σκέψη ήρθε στο νου μου η ρήση του Ιησού Χριστού στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη: **«Τα ρήματα, α εγώ λαλώ υμίν, απ’ εμαντού ου λαλώ, ο δε Πατήρ, ο εν εμοί μένων, αυτός ποιεί τα έργα».** Ο Πατήρ, για τον οποίο ομιλεί ο Χριστός, εκφράζει την πνευματική διάσταση που καλύπτει το χώρο και το χρόνο, μέσα στα οποία το Σύμπαν ζει και υπάρχει και κινείται!

Ο Πατήρ “**πράττει**”, αλλά μέσω του Υιού. Μέσα στον Υιό- Χριστό δρα η απειροστική δύναμη του Πατέρα. Όλα είναι δυνατόν να γίνουν σ’ αυτό τον κόσμο από τον Ιησού Χριστό.

Αυτός, ο Ένας, κάνει μόνο θαύματα για να θεραπεύσει ασθενείς και εγείρει νεκρούς για να μεταφέρει το μήνυμα εξουσίας της ζωής και του θανάτου από το Θεό στην ανθρώπινη αντίληψη.

«Πορεύομαι προς τον Πατέρα, ότι ο Πατήρ μου μείζων μου εστί» λει σ’ ένα σημείο ο Χριστός.

«Τα ρήματα, α εγώ λαλώ υμίν, απ’ εμαντού ου λαλώ, ο δε Πατήρ, ο εν εμοί μένων, αυτός ποιεί τα έργα».

Η πορεία του Θεανθρώπου, μετά το θάνατο του, είναι η ένωση της ψυχής Του με τον ίδιο τον Πατέρα. Η Ανάστασή Του είναι η ίδια η ενοποίηση του ψυχικού Του φωτός με το φως του Πατέρα

Η πορεία του Θεανθρώπου, μετά το θάνατο Του, είναι η ένωση της ψυχής Του με τον ίδιο τον Πατέρα. Η Ανάστασή Του είναι η ίδια η ενοποίηση του ψυχικού Του φωτός με το φως του Πατέρα που αποτελεί τον πνευματικό μανδύα του Παντός, που υπάρχει μέσα στο ίδιο το παν και, ταυτόχρονα, έξω από αυτό.

Ο Χριστός ομολογεί: **“Ο Πατήρ μου μείζων μου εστί”**.

Ο Πατήρ είναι τόσο μεγάλος, ώστε το Παν είναι μέσα σε Αυτόν. Ο Πατήρ δεν περιγράφεται ως ο Μέγιστος...ο Πρωταρχικός...ο Αιώνιος...γιατί κάθε τέτοια ιδιότητα υπάρχει μέσα του, χωρίς να μπορεί να προσεγγίσει την απειροστική του δύναμη.

Ο Πατήρ, ο Ων, ο Ην και ο Ερχόμενος, είναι ασύλληπτος, οντολογικά ανήκει μόνο στο χώρο της ανθρώπινης σύλληψης ότι **«υπάρχει»**.

Το μεγαλείο του έναστρου ουρανού περιγράφει τη δόξα του και είναι αδύνατον να περιγράψει το σύνολο της ιδιότητάς του.

Το μεγαλείο του μικρόκοσμου, του Κβαντικού Παράδεισου, μέσα στον οποίο η ψυχή του κόσμου που λέγεται κίνηση, δρα για λογαριασμό της συμπαντικής μηχανής, αποτελεί μια απλή σκέψη του Θεού και Πατέρα.

Ο Χριστός είναι Ένας, Μοναδικός και Αιώνιος.

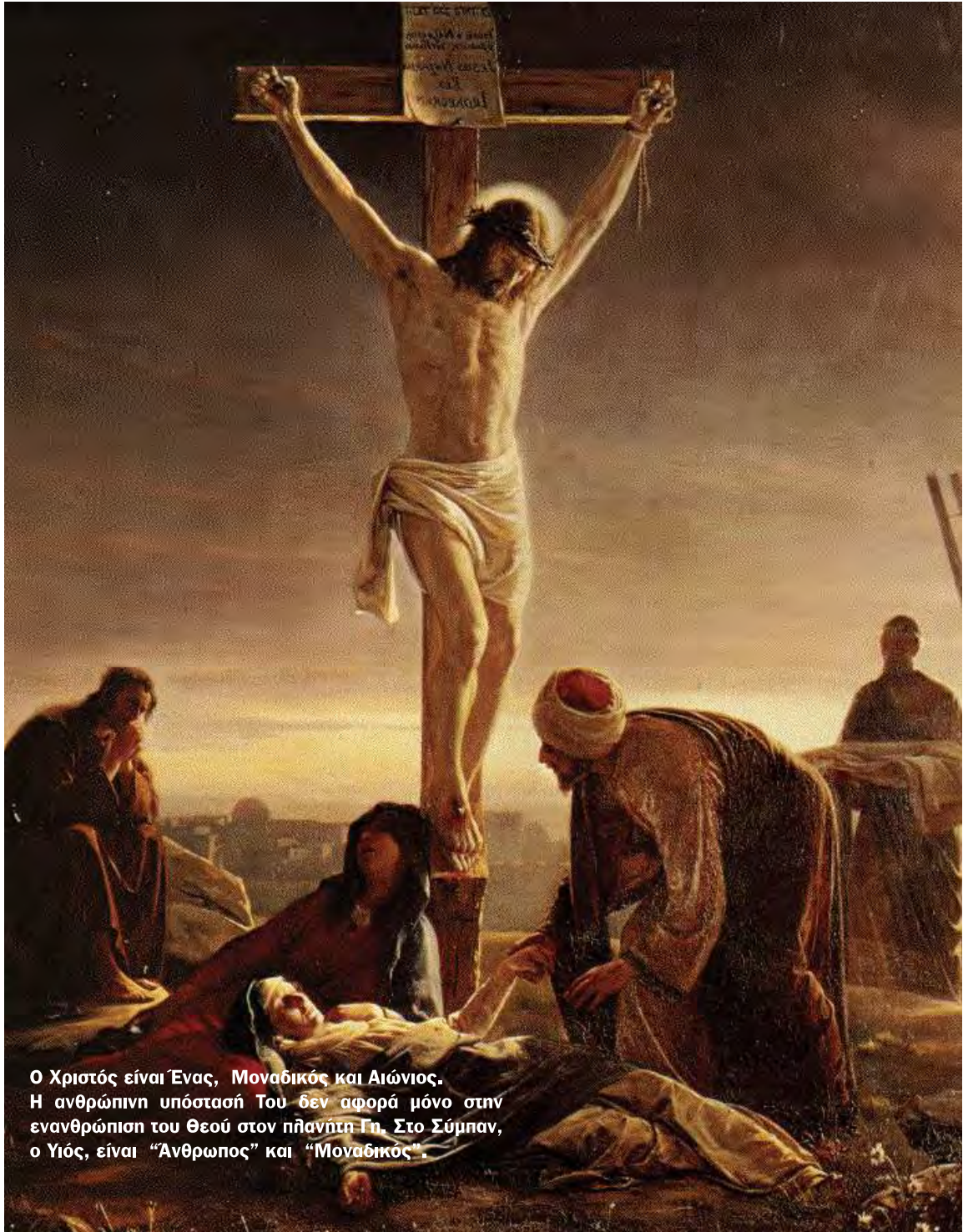
Η ανθρώπινη υπόστασή Του δεν αφορά μόνο στην ενανθρώπιση του Θεού στον πλανήτη Γη. Στο Σύμπαν, ο Υιός είναι **“Άνθρωπος”** και **“Μοναδικός”**. Κι αυτό οδηγεί στο συμπέρασμα πως ή ο άνθρωπος αποτελεί συμπαντικό μοντέλο εφειούς όντος για κάθε άλλο κατοικημένο πλανήτη, σ’ οποιοδήποτε γαλαξία του Σύμπαντος ή ότι ο πλανήτης γη έχει το προνόμιο της αποκλειστικότητας να φιλοξενεί τον άνθρωπο, για λογαριασμό του οποίου υπάρχει το Σύμπαν.

Σε μία τηλεοπτική εκπομπή της ΑΠΟΚΡΥΦΗΣ ΑΡΜΟΝΙΑΣ είχα καλεσμένους όχι μόνον καθηγητές θεολογίας αλλά και αστροφυσικής. Το θέμα μας αφορούσε στο μαρτύριο της σταυρώσεως του Ιησού Χριστού, το θάνατο, την ανάστασή Του και τη συμπαντική Του ιδιότητα.

Η Γέννηση του Ιησού Χριστού, η διδασκαλία Του, το έργο Του, καθετί που αφορά στην παρουσία Του στον πλανήτη Γη, πρέπει

Η Αγία Σοφία κατάφερε να διασωθεί μέσα από σεισμούς, πεπλησίες, πυρκαγιές στο πέρασμα όθων αυτών των χρόνων.

να τεθεί κάτω από το πρίσμα της σχέσης Του με το ίδιο το Σύμπαν.

Η δύναμη που παίρνει ο Ιησούς από το Θεό και Πατέρα και κάνει θαύματα και νικά τον ίδιο το θάνατο αφορούν κυρίως στην ανθρώπινη ιδιότητά Του.

Όλα αυτά αποτελούν δυνατότητες που ανήκουν σε κάθε απλό άνθρωπο, αρκεί να κατανοήσει το θείσμο από τον οποίο προέρχεται και στον οποίο ανήκει.

Ίσως ο άνθρωπος σε σχέση με τον Υιό να αποτελεί πρότυπο, κάθε δε επιστημονική σκέψη συγκλίνει προς αυτή την άποψη. Κι ασφαλώς, το συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι ο άνθρωπος, ως πρότυπο μοντέλο του Υιού του Θεού, δεν έχει ως αποστολή του μόνο να προσπαθεί να ανακαλύψει το Θεό, αλλά κυρίως να προσπαθεί να ενοποιηθεί μαζί Του, γιατί ο ίδιος αποτελεί μέρος της υπόστασής Του.

Η ενοποίηση κατατάσσει την **“ανθρώπινη οντότητα”** σε μία **“θεϊκή οντότητα”**, αποτέλεσμα της οποίας να είναι ο ίδιος ο άνθρωπος να μπορεί να νικήσει ακόμα και το θάνατο.

Στα όρια μιας τέτοιας υπόθεσης τον πρώτο ρόλο παίζει η ψυχή του ανθρώπου. Η ψυχή έχει την αποκλειστική δυνατότητα να **“θεωθεί”**, να αποκτήσει τη δύναμη του Υιού που προέρχεται από τον Πατέρα και ανήκει σ’ ολόκληρο το γένος των ανθρώπων. Διαβάζουμε στον Ιωάννη το λόγο του Ιησού: **«... ίνα πάντες εν ώσι , καθώς και συ Πάτερ εν εμοί, καγώ εν σοι, ίνα και αυτοί εν ημίν, εν ώσιν»**

Εδώ διαπιστώνουμε ότι ο άνθρωπος δεν αποτελεί μόνο την κορωνίδα της Δημιουργίας, αλλά είναι ταυτόχρονα και συντελεστής, της ως **“μέρος”** του ίδιου του Θεού! Ο άνθρωπος, ο Ιησούς και ο Πατήρ είναι Εν!

Μέσω του Υιού, το Σύμπαν είναι ενοποιημένο με τον ίδιο τον άνθρωπο, άρα ο άνθρωπος είναι το κέντρο του Παντός. Ο επιστημονικός ορισμός της **“ανθρωπικής αρχής”** μας πληροφορεί: **«Βλέπουμε το Σύμπαν να είναι αυτό που είναι, γιατί, αν ήταν διαφορετικό, δε θα βρισκόμαστε εδώ για να το παρατηρούμε»**

Διαβάζουμε στον Ιωάννη το λόγο του Ιησού:

«... ίνα πάντες εν ώσι, καθώς και συ Πάτερ εν εμοί, καγώ εν σοι, ίνα και αυτοί εν ημίν, εν ώσιν»

Η Αγία Τριάδα Museo del Prado, **Μαδρίτη**

Με λίγα λόγια, το Σύμπαν υπάρχει και λειτουργεί για να υπάρχει ο άνθρωπος.

Αν μπορούσε το Σύμπαν να έχει άλλη κατανομή της ύλης, άλλους τρόπους λειτουργίας των νόμων, άλλες κινήσεις των γαλαξιών και των άστρων, τότε ο άνθρωπος δε θα υπήρχε.

Είμαστε το νοητό κέντρο ενός σύμπαντος, όπου οι γαλαξίες τείνουν προς τα σύνορα του πνευματικού ζωστήρα του Παντός, σε σχέση μόνο με εμάς, τους ανθρώπους.

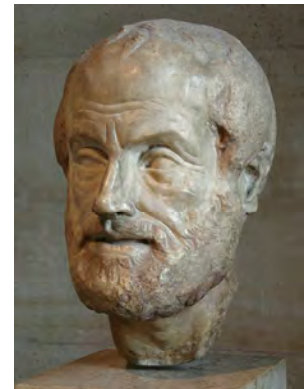
Ο φιλόσοφος Αναξαγόρας διατηρεί μέσα του τη βαθιά πεποίθηση ότι, τόσο μέσα στο κοσμικό “γίγνεσθαι”, όσο και μέσα στη μοίρα του ανθρώπου, δεσπόζει μία “**ανώτερη διάνοια**”, που αποτύπωμά της είναι η δική μας η διάνοια. Αυτό θεμελιώνει την ατράνταχτη πίστη του ότι υπάρχει μια άπειρη ηθική τάξη του κόσμου, μέσα στην οποία πρέπει ο άνθρωπος να συμβιώνει, γιατί, όποτε την αρνείται, αρνείται τη συμπαντική φύση του.

Ο Αριστοτέλης πιστεύει ότι πίσω από τη δύναμη της ανθρώπινης διάνοιας, πίσω από τη Λογική οντολογική συνέπεια, πίσω από την ανθρώπινη φαντασία, τις αισθήσεις και τους λόγους υπάρξεώς της ψυχής, υπάρχει η επιστημονική απόδειξη που τα εξηγεί όλα.

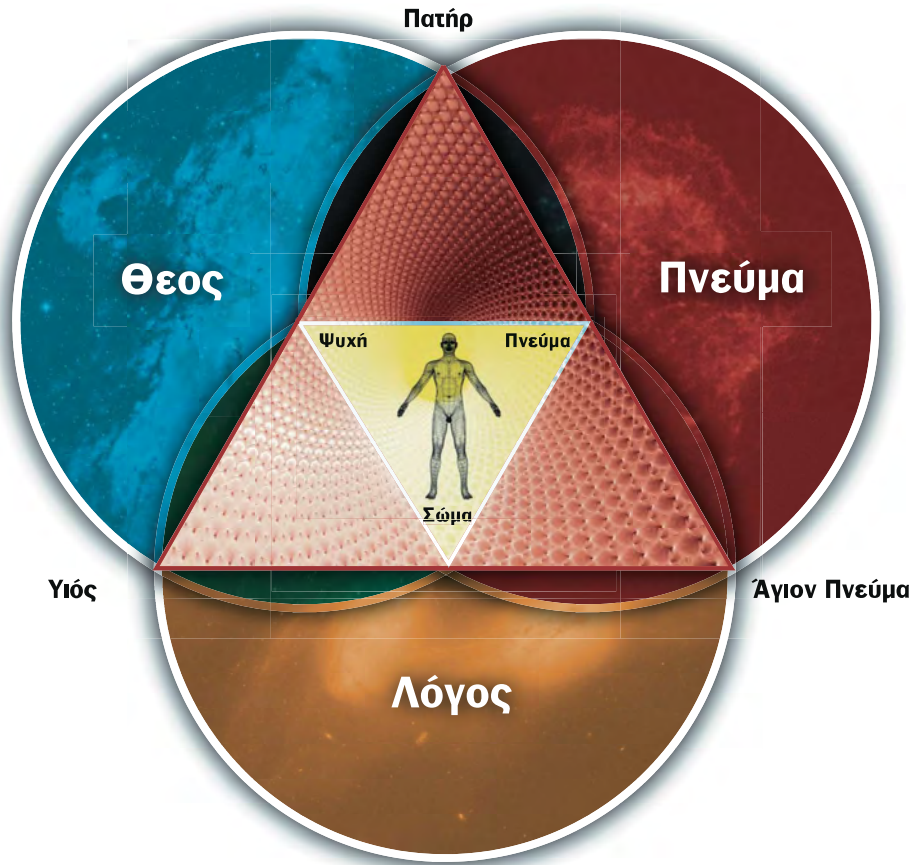
Ο άνθρωπος για τον Αριστοτέλη είναι το ιδεατό κέντρο του παντός, που ταυτόχρονα είναι γι' αυτόν και κοσμολογικό, δηλαδή πραγματικό. Η υπόσταση και η ουσία του παντός αποτελούν αποκλειστικό προνόμιο της ανθρώπινης σύλληψης.

Οι ανθρωποκεντρικές θεωρίες του Αριστοτέλη στηρίζονται στην τάση της ψυχής του να προσεγγίσει τη θεότητα, να θεωθεί ο ίδιος.

Το άρμα της σημερινής επιστήμης εξοπλισμένο με σύγχρονα ηλεκτρονικά τηλεσκόπια και μικροσκόπια, με μεγακοσμικά και κβαντικά θεωρήματα, με εξισώσεις, γεωμετρήματα και νομικά συμπλέγματα, τείνει προς τους ατέρμονες ορίζοντες της γνώσης του κόσμου. Αν οι ερευνητές σ' ολόκληρο τον πλανήτη πιστέψουν ότι ζούμε σ' ένα σύμπαν θεοκρατικό και ανθρωποκεντρικό, σ' ένα σύμπαν που η νομοτέλειά του στηρίζεται στον Πατέρα, τον Υίο και το Άγιο Πνεύμα, σ' ένα σύμπαν όπου ο άνθρωπος είναι

Ο Αριστοτέλης πιστεύει ότι πίσω από τη δύναμη της ανθρώπινης Διάνοιας, πίσω από τη Λογική οντολογική συνέπεια, πίσω από την ανθρώπινη φαντασία, τις αισθήσεις και τους λόγους υπάρξεώς της ψυχής, υπάρχει η επιστημονική απόδειξη που τα εξηγεί όλα.

αποτύπωμα του Υιού, προέκταση του Πατέρα και φορέας της φύσης του Αγίου Πνεύματος, τότε η έρευνα για τη δομή του κόσμου, το χώρο και το χρόνο, μέσω των υπολογισμών και των εξισώσεων, δε γίνονται μόνο για την υπόσταση του σύμπαντος αλλά κυρίως για την ουσία του, για το πνεύμα από το οποίο προέρχεται.

Αυτό κατατάσσει την επιστημονική έρευνα σε φορέα λύτρωσης της ψυχής.

Η έλευση του Χριστού στον κόσμο δεν είναι φαινόμενο μόνο πλανητικό. Οι ερευνητές του ουρανού συλλαμβάνουν τον ερχομό Του πριν ακόμα γεννηθεί, απ' τις κινήσεις των ουράνιων σωμάτων. Η συνοδεία των άστρων που φωτίζουν τη Βηθλεέμ είναι συνηγορία του ουρανού για ό,τι πρόκειται να συμβεί στο πλανήτη γη. Η ώρα και το σημείο που θα έλθει ο Σωτήρας, η ώρα και το σημείο που θα πεθάνει ο Σωτήρας, η ώρα που θα αναστηθεί, η μετάβασή Του από τα γήινα στα ουράνια, όλα αυτά είναι γραμμένα στη μνήμη του σύμπαντος. Αυτή τη μνήμη την αποκωδικοποιούν οι προφήτες και γράφουν για γεγονότα πολλούς αιώνες πριν συμβούν.

Ο Υιός υπάρχει πριν γεννηθεί, το Άγιον Πνεύμα ενυπάρχει στις απόκρυφες σκέψεις των προφητών που συνδέονται με το λογισμικό σύστημα λειτουργίας του κόσμου. Όλοι είναι με όλα συνδεδεμένοι για λογαριασμό της απόλυτης ΜΟΝΑΔΑΣ.

Ο Χριστός ομολογεί στον Πατέρα: **«Εγώ εν αυτοίς και Συ εν εμοί, ίνα τετελειωμένοι εις Εν»**.

Η συγκατοίκηση της ανθρώπινης ψυχής στον οίκο της ψυχής του κόσμου αποτελεί, ίσως, τη μεγαλύτερη πρόκληση στην επιστημονική αναζήτηση της ενεργητικής ταυτότητας του ανθρώπου.

Αν πράγματι, ο άνθρωπος είναι αυτός που περιγράφει ο Χριστός, αν ακόμα είναι αυτός που περιγράφει η θεωρία της “ανθρωπικής αρχής”, τότε δεν απομένει τίποτα άλλο παρά να συνειδητοποιήσουμε την “κατ’ εικόνα Θεού” ταυτότητά μας.

“Ο Ιησούς διδάσκει”
από τον
Powell

Handwritten text in a cursive script, likely a form of Greek or Latin, located at the top of the page. The text is partially obscured by the golden lines of the Vitruvian Man figure.

Σύμφωνα με την «Ισχυρή Ανθρωπική Αρχή», που αποδέχεται η παγκόσμια επιστημονική κοινότητα, ολόκληρη αυτή η συμπαντική κατασκευή υπάρχει για να υπάρχουμε εμείς οι άνθρωποι.

Handwritten text in a cursive script, likely a form of Greek or Latin, located at the bottom of the page. The text is partially obscured by the golden lines of the Vitruvian Man figure.

Αν προερχόμαστε από την πηγή φωτός του παντός και τείνουμε προς την ίδια πηγή και συζούμε και συνυπάρχουμε με τον άπειρο κόσμο των άστρων και των Γαλαξιών, τότε ταυτόχρονα γινόμαστε υπεράνθρωποι, με άπειρες δυνατότητες που απορρέουν μέσα από την υπόσταση του Υιού και τη Θυσία του Πατέρα. Τότε, η ψυχή παύει να έχει τη στενή έννοια που προσπαθεί να της δώσει η απλουστευμένη θρησκευτική πεποίθηση του σημερινού ανθρώπου...

Κάποτε, στα νεανικά μου χρόνια, σε μία ποιητική συλλογή μου έγραφα σ' ένα στίχο: **«Ο άνθρωπος και το Σύμπαν είναι δύο Σύμπαντα, που το ένα χωρά μέσα στ' άλλο»**.

Αυτό το έγραφα όχι γιατί το ήξερα, αλλά γιατί έτσι το αισθανόμουν. Σήμερα ισχυρίζομαι το ίδιο, όχι γιατί το αισθάνομαι μόνον, αλλά γιατί το διαπιστώνω μέσα από τις άπειρες πληροφορίες που μου παρέχει η ίδια η επιστήμη της Αστροφυσικής.

Επανερχομαι και πάλι στην ισχυρή Ανθρωπική Αρχή, για να συσχετίσω τη σκοπιμότητα υπάρξεως του σύμπαντος με τον κυρίαρχο άνθρωπο.

Την απίστευτη αυτή θεωρία την πιστοποιεί η ίδια η επιστήμη.

Η γη είναι ένας πλανήτης που κινείται γύρω από τον ήλιο.

Ο ήλιος ως άστρο, είναι ένα από τα εκατό δισεκατομμύρια άστρα ενός κοινού Γαλαξία, του δικού μας Γαλαξία που κι αυτός είναι ένας από τους, περίπου, ένα τρισεκατομμύριο Γαλαξίες του παρατηρήσιμου Σύμπαντος. Σύμφωνα με την **«ισχυρή Ανθρωπική Αρχή»**, που αποδέχεται η παγκόσμια επιστημονική κοινότητα, ολόκληρη αυτή η συμπαντική κατασκευή υπάρχει για να υπάρχουμε εμείς οι άνθρωποι.

Το ηλιακό μας σύστημα είναι εντελώς βέβαιο ότι υπάρχει και κινείται, έτσι όπως ακριβώς κινείται, για λογαριασμό της ύπαρξης του ανθρώπου. Αν οι κινήσεις και οι αναλογίες ήταν λίγο διαφορετικές, θα ήταν αδύνατον ο άνθρωπος να υπάρξει στον πλανήτη Γη.

Το ίδιο ισχύει και για ολόκληρο το Γαλαξία μας, αφού η προηγούμενη γενιά άστρων είναι απαραίτητη για τη δημιουργία των βαρύτερων στοιχείων που συντελούν στην αρμονία των

«Ο άνθρωπος και το Σύμπαν είναι δύο Σύμπαντα, που το ένα χωρά μέσα στ' άλλο».

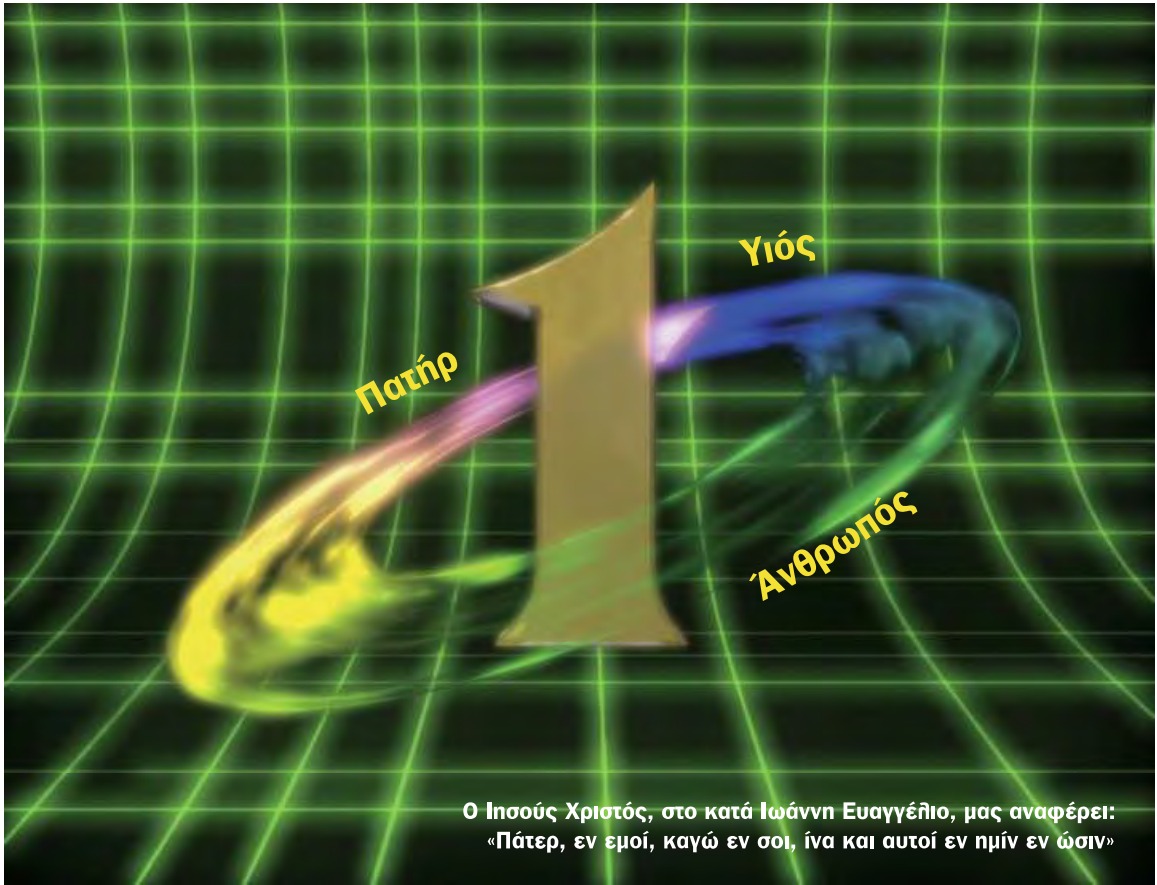

Για να μην καταρρεύσει η βαρύτητα, ο ρυθμός διαστολής του σύμπαντος έχει επιλεγεί με τόσο μεγάλη ακρίβεια, ώστε να βρίσκεται πάντα στην κρίσιμη τιμή του.

αναλογιών. Όμως, το θαύμα των αναλογιών και των συμμετριών του Γαλαξία μας, σε σχέση πλέον με τους άλλους Γαλαξίες που εκτείνονται σ' ολόκληρο το μετρήσιμο Σύμπαν, συνεχίζονται για λογαριασμό του άνθρωπου και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό ακριβείας, ώστε η έκπληξη της διαπίστωσης να μετατραπεί σε δέος.

Για παράδειγμα, αν το ηλεκτρικό φορτίο του ηλεκτρονίου ήταν πολύ ελάχιστο μεγαλύτερο ή μικρότερο, τα άστρα θα μπορούσαν να μετατρέψουν το υδρογόνο και το ήλιο σε άνθρακα και οξυγόνο με αποτέλεσμα να μη δημιουργούν τις απαραίτητες εκρήξεις. Για να μην καταρρεύσει η βαρύτητα, ο ρυθμός διαστολής του σύμπαντος έχει επιλεγεί με τόσο μεγάλη ακρίβεια, ώστε να βρίσκεται πάντα στην κρίσιμη τιμή του.

Αναζητώντας την ύπαρξη του τέλει νόμου σε κάθε εκδήλωση του μικρόκοσμου και του μεγάλου κοσμου, καταλήγουμε πάντα στο συμπέρασμα ότι το Σύμπαν υπάρχει για λογαριασμό του ανθρώπου και ο άνθρωπος υπάρχει για λογαριασμό του

Σύμπαντος. Αυτή η σχέση ανθρώπου-Σύμπαντος θεμελιώνει την άποψη ότι ο άνθρωπος δεν αποτελεί μια απλή σκέψη του Θεού, αλλά ότι ο Θεός τον τοποθέτησε στην κορυφή της Δημιουργίας γιατί αποτελεί μέρος του, ενταγμένο μέσα στο μοναδικό Ένα.

Ο Ιησούς Χριστός, στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο, μας αναφέρει:

«Πάτερ, εν εμοί, καγώ εν σοι, ίνα και αυτοί εν ημίν εν ώσιν»

Εδώ ο Ιησούς πιστοποιεί ότι ο Πατέρας, ο Υιός και ο άνθρωπος ανήκουν στην ίδια Μονάδα, το Ένα. Και συνεχίζει ο Ιησούς:

«Και εγώ την δόξαν, ήν δέδωκάς μοι, δέδωκα αυτοίς, ίνα ώσιν Έν, καθώς ημείς Εν εσμέν, Εγώ εν αυτοίς και σοι εν εμοί, ίνα ώσιν τετελειωμένοι εις Εν...».

Κι εδώ ο Ιησούς πιστοποιεί ότι η μετάδοση του Αγίου Πνεύματος απ' τον Πατέρα προς Αυτόν και από Αυτόν προς τον άνθρωπο αποτελεί το συνδεδετικό κρίκο για να εισέλθει ο άνθρωπος στη Μονάδα και να γνωρίσει την τελείωση,

Πλωτίνος “Το Εν”

Οι Αρχές της πλωτινικής θεωρίας είναι οι τρεις οντολογικές βαθμίδες του Όντος, Εν – Νους - Ψυχή. Όλο το πλωτινικό σύστημα δομείται από την οργανική ενότητα αυτών των υποστάσεων και οργανώνεται μέσα από την οντολογική τους ιεράρχηση. Στον πυρήνα της πλωτινικής οντολογίας εδράζεται το απόλυτο υπερβατό Εν – Αγαθό, αιτία προέλευσης, απαρχή και σκοπός όλων των υπολοίπων υποστάσεων και των όντων που μετέχουν σ' αυτές. Δεύτερος στην τάξη, ύστερος του Ενός και πρώτος άριστος φορέας του, βρίσκεται ο Νους. Σαν σύνθεση του αριστοτελικού Θεού και του πλωτινικού κόσμου των Ιδεών, μεταλαμβάνει η απόλυτη πρώτη λάμψη και σοφία του Ενός. Τρίτη και τελευταία στην μεταφυσική ιεραρχία του πλωτινικού συστήματος βρίσκεται η Ψυχή, η οποία, σε αντίθεση με την αιώνια αμεταβλητότητα του Νου, είναι μια διαρκώς μεταβαλλόμενη διαμορφωτική δύναμη, ποιητική αιτία του αισθητού κόσμου που κοσμεί και διοικεί όλο το Σύμπαν σύμφωνα με το αιώνιο νοητικό πρότυπο του Νου.

μέσω της θέωσης. Αυτή τη μεταφυσική ερμηνεία του “ΕΝΑ” που ο Θεάνθρωπος επικαλείται στην επικοινωνία του με τον Πατέρα, στο φιλοσοφικό περιεχόμενό της, έχει συλλάβει η αρχαία Ελληνική σοφία.

Ο νεοπλατωνικός φιλόσοφος Πλωτίνος, διδάσκει στους μαθητές του ότι οι τρεις αρχικές υποστάσεις του παντός είναι το ΕΝΑ, ο ΝΟΥΣ και η ΨΥΧΗ. Από το ΕΝΑ γεννιέται ο παγκόσμιος νους, κι από το νου η παγκόσμια ψυχή, που είναι δημιουργός όλων των όντων του κόσμου και επιτελεί το συμπαντικό “γίνεσθαι”. Κατόπιν, όλα ξαναγυρίζουν στο αρχικό ΕΝΑ και όλα ανάγονται σε αυτό, γιατί το ΟΛΟΝ είναι μέσα σε αυτό.

Το ΕΝΑ που δηλώνει την έννοια της θεότητας είναι μοναδικό και ξεχωριστό από όλα τα όντα. Είναι πέρα από την ουσία.

Ο παγκόσμιος νους που απορρέει από το ΕΝΑ είναι απλός και διπλός, γιατί είναι ο ίδιος υποκείμενο και αντικείμενο του στοχασμού. Η παγκόσμια ψυχή, που κι αυτή απορρέει από το ΕΝΑ, είναι θεϊκή ουσία, έχει ζωή από μέσα της, είναι αθάνατη,

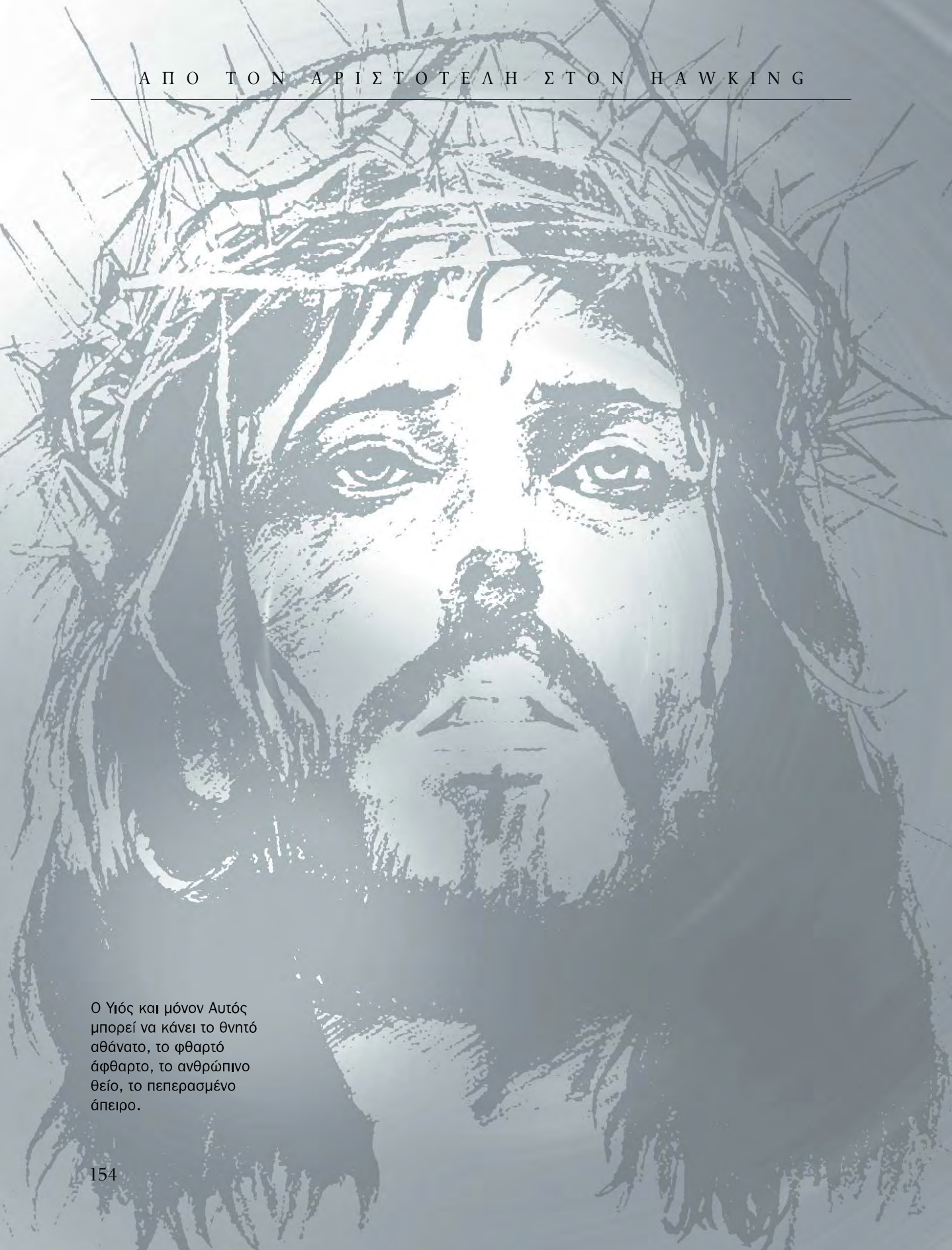

μοιρασμένη παντού και ταυτόχρονα ακομμάτιαστη, είναι η οργανωτική αρχή του ζωντανού οργανισμού, δίνει στα σώματα ζωή και κίνηση, αποτελεί την αρχή της ενότητας του σώματος και του κόσμου.

Όλα τα όντα του αισθητού και του νοητού κόσμου έχουν το “είναι” από το “ΕΝΑ”. Το “ΕΝΑ” δεν είναι ούτε ποσοτικό ούτε ποιοτικό. Δεν έχει ούτε κίνηση, ούτε στάση. Δεν μπορούμε ούτε να το σκεφτούμε, ούτε να το εκφράσουμε. Δεν είναι αριθμός, αλλά οι αριθμοί είναι μέσα σε αυτό σε μία απειροστική ποσότητα. Για να μπορέσει η ψυχή του ανθρώπου να οδεύει προς το ΈΝΑ, πρέπει να τα αφήσει όλα πίσω της, γιατί τελικός σκοπός της ψυχής είναι να καταλύσει το εγώ της, να θυσιάσθει στο βωμό του καλού και του αγαθού, να νικήσει το κακό με την ταπείνωσή της, για να ταυτισθεί με το ΕΝΑ.

Για να μπορέσω να μεταδώσω το σύνολο αυτής της ενοποίησης του ανθρώπου με το Θεό, αναφέρομαι σχηματικά. (Σχέδιον Α)
Στο κέντρο της εξέλιξης και της ανέλιξης του Παντός υπάρχει

Όλα τα όντα του αισθητού και του νοητού κόσμου έχουν το “είναι” από το “ΕΝΑ”.

Ο Υίός και μόνον Αυτός
μπορεί να κάνει το θνητό
αθάνατο, το φθαρτό
άφθαρτο, το ανθρώπινο
θείο, το πεπερασμένο
άπειρο.

ο Λόγος. Ο Λόγος προέρχεται από τα βάθη της μοναδικής ουσίας μέσα από το ασύλληπτο, ανέκφραστο, μοναδικό και αιώνιο Ένα. Ο Λόγος εκδηλώνεται με την ενέργεια μέσω της ύλης, η ενέργεια αφορά στη ζώσα ψυχή που απορρέει από αυτόν για να διαπεράσει τον άνθρωπο και το Σύμπαν και να κατακτήσει το παν. Όμως, ενώ ο άνθρωπος και το Σύμπαν καθίστανται έμψυχα, για να ενοποιηθούν με τη θεότητα, πρέπει να μεσολαβήσει ο Υιός. Ο Υιός και μόνον Αυτός μπορεί να κάνει το θνητό αθάνατο, το φθαρτό άφθαρτο, το ανθρώπινο θείο, το πεπερασμένο άπειρο. Η θέωση της ψυχής του ανθρώπου και η ισορροπία του κοσμικού “**γίγνεσθαι**” επιτελείται μόνο μέσω του Υιού.

Ο Υιός προηγείται του ανθρώπου και του Σύμπαντος και ως υπόσταση και ως ουσία. Λέγει ο Χριστός στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο: **«Και νυν, δόξασόν με συ Πάτερ, παρά σε αυτόν τη δόξη η είχαν, προς τούτον κόσμον είναι, παρά σοι».**

Ο Χριστός υπάρχει από πάντα για πάντα ως Υιός, εντός του Πατέρα, και προηγείται της έννοιας της κοσμικής υπόστασης. Η σχέση του Υιού με τον άνθρωπο, την ψυχή και το Λόγο, αποδεικνύεται μέσα από τους ακατάλυτους φυσικούς νόμους, που απορρέουν από την εκδήλωση του Πατέρα.

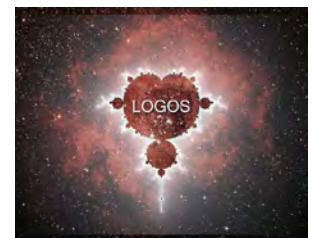
Μέσα στα βάθη του ατόμου της ύλης η κοσμική μηχανή, με ένα μοναδικό και ανεπανάληπτο τρόπο, μετατρέπει δια του Λόγου την ψυχή σε “**κίνηση**”, την ενέργεια σε “**γίγνεσθαι**”.

Μέσα στο άτομο, τα συστατικά στοιχεία που είναι τα ηλεκτρόνια, τα πρωτόνια και τα νετρόνια, η κίνηση και η ενέργεια πρυτανεύουν.

Οι μαθηματικοί υπολογισμοί, οι γεωμετρικές σχέσεις, οι τέλει υπολογισμοί των αναλογιών που καθορίζουν την ύπαρξη και λειτουργία του μικρόκοσμου, είναι αποτέλεσμα του Λόγου που εκδηλώνεται από τα βάθη της υπόστασής τους για τα συνδέσει με το megάκοσμο και τον ίδιο τον άνθρωπο.

Σε κάθε εκδήλωση του νόμου εκδηλώνεται ο ίδιος ο Θεός!

Αυτός ο Λόγος αποτελεί και τη ζώσα πηγή, μέσα από την οποία αναβλύζει η ψυχή του ανθρώπου και του κόσμου.

Ο Λόγος προέρχεται από τα βάθη της μοναδικής ουσίας μέσα από το ασύλληπτο, ανέκφραστο, μοναδικό και αιώνιο Ένα.